

Cuprins

I. <i>Mîncătorul de sticlă</i>	5
II. <i>Pantofii galbeni</i>	22
III. <i>Portretul fără cap</i>	38
IV. <i>Sub semnul mîniei</i>	56
V. <i>Adèle și însoțitorul ei</i>	71
VI. <i>Cei trei nevinovați</i>	90
VII. <i>În familie</i>	105
VIII. <i>Marinarul beat</i>	122
IX. <i>Doi oameni pe punte</i>	137
X. <i>Evenimentele din cea de-a treia zi</i>	156
XI. <i>Plecarea vasului Océan</i>	175

Georges Simenon, *Au rendez-vous des Terre-Neuvas*

Au rendez-vous des Terre-Neuvas © 1931 Georges Simenon Limited, all rights reserved.

Taverna marinarilor © 2013 Georges Simenon Limited, all rights reserved.

GEORGES SIMENON ® Simenon.tm, all rights reserved.

MAIGRET © Georges Simenon Limited, all rights reserved.

Translation of the novel © 2013 by Editura POLIROM, all rights reserved.

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: ©© by Bern99

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

SIMENON, GEORGES

Taverna marinarilor / Georges Simenon; Nicolae Constantinescu (trad. din lb. fr. de). – Iași: Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-3638-9

ISBN ePub: 978-973-46-3828-4

ISBN PDF: 978-973-46-3829-1

I. Constantinescu, Nicolae (trad.)

821.133.1(493)-312.4=135.1

Printed in ROMANIA

Georges
SIMENON

Taverna marinarilor

Traducere de Nicolae Constantinescu

POLIROM
2013

Tînărul își cuprinse fruntea cu ambele mâini.

— Nu mai pot! gemu el.

— Răspunde!

— Nu... Faceți ce vreți...

— Aduceți martorul următor!

Ușa se deschise și Adèle intră cu o siguranță exagerată. Aruncă o privire de jur împrejur, ca să-și dea seama ce se întîmplase. Apoi se uită lung la telegrafist, mirîndu-se că-l vedea atît de descurajat.

— Presupun, Le Clinche, că o recunoști pe femeia pe care căpitanul Fallut a ținut-o ascunsă în cabina lui toată campania și al cărei amant ai fost?

El o privi cu răceală. Totuși, buzele femeii se întredeschideau deja ca să-i zîmbească îmbietor.

— Ea e.

— În fond, la bord, erați trei care îi dădeți tîrcoale: căpitanul, mecanicul-șef și dumneata. Ai avut-o cel puțin o dată. Mecanicul-șef n-a reușit... Căpitanul a aflat că l-ai înșelat?

— Nu mi-a spus niciodată nimic.

— Era foarte gelos, nu-i așa? Din cauza acestei gelozii nu ți-a adresat un cuvînt timp de trei luni?

— Nu.

— Cum așa? Există atunci alt motiv?

Tînărul roși rău de tot, nu știu unde să se mai uite și bîigui prea repede:

— Adică... poate că din cauza asta... Nu știu...

— Ce alt motiv de ură sau de neîncredere exista între voi?

— Nu... Nu exista... Aveți dreptate... Era gelos...

— Ce sentiment te-a împins să devii amantul acestei femei?

Tăcere.

— O iubeai?

— Nu! răspunse el cu o voce seacă.

Adèle se răsti la el:

— Mersi frumos! Ești amabil, ce să zic! Dar mi-ai dat tîrcoale pînă în ultima zi. E adevărat? Iar alta te aștepta cu siguranță pe uscat...

Gaston Buzier se prefăcu că fluieră ușor, cu degetele vîrîte în răscoiala vestei.

— Mai spune-mi ceva, Le Clinche. Cînd ai urcat din nou la bord, după ce ai fost martor la moartea căpitanului, Adèle era într-adevăr încuiată în cabină?

— Da, încuiată!

— Prin urmare, ea n-a putut să ucidă...

— Nu! Asta nu, jur.

Le Clinche se enerva. Dar comisarul Girard continua calm.

— Buzier spune că nu l-ai ucis pe căpitan. Dumneata, după ce l-ai acuzat, ți-ai schimbat declarația. O altă ipoteză ar fi că sînteți complici.

— Mersi frumos! izbucni Buzier cu un dispreț violent. Dacă aș vrea să comit o crimă, nu m-aș combina cu un... un...

— Destul! Puteați să uicideți din gelozie, pentru că Adèle a fost amanta și a unuia, și a celuilalt.

Buzier rânji.

— Eu, gelos! Pentru ce?

— Mai aveți vreo declarație de făcut? Dumneata, Le Clinche?

— Nu!

— Buzier?

— Vreau să spun că sînt nevinovat și cer să fiu pus în libertate.

— Dumneata?

Adèle se dădea cu ruj.

— Eu... – întinse rujul pe buze – ...nu... – se uită în oglindă – ...n-am nimic de spus... Toți bărbații sînt niște mitocani! L-ați auzit pe puștiul ăsta, pentru care aș fi fost poate în stare să fac nebunii? Nu e nevoie să te uiți așa la mine, Gaston... Acum, dacă vreți părerea mea, în toată povestea asta cu vaporul există lucruri pe care nu le știm... Din momentul în care s-a aflat că la bord a fost o femeie, s-a crezut că asta avea să explice totul. Dar dacă era vorba despre altceva?

— De exemplu?

— De unde să știu eu! Nu sînt de la poliție!

Își îndesa părul sub pălărioara roșie de pai. Maigret băgă de seamă că Le Clinche întorsese capul în altă parte.

Cei doi comisari schimbă o privire. Girard zise:

— Le Clinche se va întoarce în celulă. Voi doi, așteptați în vorbitor. Peste un sfert de oră vă voi anunța dacă sînteți sau nu liberi.

Polițiștii rămaseră singuri, amîndoi îngîndurați.

— Vrei să-i propui judecătorului de instrucție să-i pună în libertate? întrebă Maigret.

— Da! Cred că e lucrul cel mai bun! Poate că sînt amestecați în dramă. Totuși există alte elemente pe care nu le cunoaștem...

— Sigur că da!

— Alo! Fă-mi legătura cu Palatul de Justiție de la Havre, domnișoară... Alo! Parchetul, da...

În timp ce, puțin mai tîrziu, comisarul Girard vorbea cu magistratul, pe culoare se stîrni o oarecare zarvă. Maigret ieși în grabă și îl zări pe Le Clinche pe jos, zbătîndu-se în mijlocul a trei oameni în uniformă.

Era într-o stare de exaltare înspăimîntătoare. Ochii, injectați de sînge, aproape că-i ieșeau din cap. Din gură îi curgeau bale. Dar, ținut bine, nu se putea mișca.

— Ce s-a întîmplat?

— Nu i-am pus cătușele, avînd în vedere că e mereu liniștit... Și, trecînd pe acest culoar, a încercat să-mi ia revolverul de la centură. A reușit... Voia să se omoare... L-am împiedicat să tragă.

Culcat pe jos, Le Clinche privea fix în sus și dinții îi pătrunseră în carnea buzelor, făcînd saliva să se amestece cu sîngele.

Mai înduioșătoare erau lacrimile care i se rostogoleau pe obrajii fără culoare.

— Poate un medic...

— Nu! Dați-i drumul! ordonă Maigret.

Și, după ce tînărul rămase singur pe pardo-seală, îi strigă:

— În picioare! Hai! Mai repede! Și domol! Altfel te alegi cu o palmă de la mine, copil rău ce ești!

Telegrafistul făcu întocmai ce i se ceruse, ascultător, cu teamă. Tremura din tot corpul. Se murdărise în cădere.

— Nu te gîndești deloc la logodnica ta?

Își făcu apariția și comisarul Girard.

— Am vorbit! zise el. Sînt liberi toți trei, dar n-au voie să părăsească Fécamp. Ce s-a întîmplat?

— Prostănacul ăsta a vrut să se sinucidă! Dacă-mi dai voie, mă ocup eu de el...

*

Mergeau amîndoi de-a lungul cheiului. Le Clinche își dăduse cu apă rece pe față, unde se mai vedeau încă pete roșii. Avea ochii febrili și buzele sîngerii.

Purta un costum de-a gata, de culoare gri, la trei nasturi, pe care îl încheia fără să se preocupe de eleganță. Cravata îi era prost legată.

Maigret, cu mîinile în buzunare, mergea încrîncenat, mormăind pentru sine:

— Ar trebui să înțelegi că n-am timp să-ți fac morală. Un singur lucru: logodnica ta e aici... E o fată de toată isprava, care a venit în fugă de la Quimper și a răsturnat cerul și pămîntul... Poate că n-ar trebui s-o aduci la disperare.

— Știe?

— Nu e nevoie să-i vorbești despre femeia aia...

Maigret îl observa tot timpul. Ajunseră la cheiuri. Culorile vii ale bărcilor de pescuit luceau în soare. Trotuarele erau pline de oameni.

Dar Le Clinche, cînd părea să-și recapete gustul de viață, uitîndu-se în jur cu speranță, cînd ochii îi deveneau duri, privind cu arțag oamenii și lucrurile.

Trebuiau să treacă chiar pe lîngă *Océan*, aflat în ultima zi de descărcare. În fața traulerului mai rămăseseră trei vagoane.